

«He estat molt més feliç del que m'hagués imaginat»

Marlies Kücking (Colònia, 1936) es considera romana. Ha viscut a la capital italiana més de 50 anys. Allà, tal com rememora en els seus records "Horizontes insospechados" (Rialp, 2019), va treballar al costat de sant Josepmaria, el beat Àlvar del Portillo i Xavier Echevarría. Des de 1964 fins a 2017 ha estat vinculada al govern central de l'Opus Dei.

13/03/2019

Descàrrega en PDF: «Horizontes insospechados, I. Vida familiar en Colonia»

.....

En el seu llibre, que acaba de presentar a la llibreria Garbí de Barcelona, Kücking fa, en primer lloc, un recorregut per la seva història familiar, la seva trobada amb l'Opus Dei l'any 1954, el descobriment de la seva vocació, la col·laboració en els primers passos de l'Opus Dei a Alemanya i els Països Baixos i l'etapa de formació a Roma durant la seva època universitària.

La segona part d'«Horizontes insospechados. Mis recuerdos de san Josemaría Escrivá de Balaguer»

repassa la seva feina en l'assessoria central de l'Opus Dei, un òrgan que juntament amb el consell general ajuda al prelat en el govern de la institució. Això li ha permès conèixer de primera mà moltes persones i iniciatives de la Prelatura de països dels cinc continents. Des del 1964, any en què l'autora va començar la seva feina en l'assessoria central, l'Opus Dei ha iniciat una presència estable a 39 països, des de Nigèria a Singapur, de Bolívia a Kazakhstan, de Corea al Líban, de Romania a Panamà, de Rússia a Sud-àfrica.

Quan parla d'ella mateixa, Marlies Kücking usa una certa distància irònica, amb un sentit de l'humor fi; però, en tot allò que fa referència a sant Josepmaria o a l'Opus Dei el to és seriós, emocionat, entusiasmat i agraït, per torns.

Aficionada al teatre, l'arqueologia i la lectura —sol llegir més d'un llibre

ahora, amb preferència per la novel·la històrica i els clàssics com Homer o Dickens, encara que reconeix que li va encantar Harry Potter—, actualment treballa a l'arxiu general de la Prelatura, on s'estan digitalitzant, classificant i estudiant els documents relacionats amb el fundador, els successius prelats i el recorregut de l'Opus Dei arreu del món.

Vostè ha col·laborat durant 53 anys (1964-2017) en el govern de l'Opus Dei. En el llibre explica les tasques que va realitzar en l'assessoria central, a Roma, i els viatges que va realitzar a múltiples països amb motiu del seu càrrec. En molts d'aquests països l'Opus Dei ja té dècades de recorregut. Com s'aconsegueix que l'experiència no es converteixi en rutina? Com es manté la capacitat d'innovar i afrontar noves situacions?

Indubtablement és un repte i el perill existeix; quan ja hi ha experiència, és més còmode continuar en la mateixa línia ("sempre s'ha fet així!", o "això no ho hem fet mai!"). Cal compaginar un estudi profund i serè dels assumptes i, alhora, estar a prop de les persones i labors, mitjançant viatges: veure les realitats *in situ*, escoltant la gent. Cal una gran obertura de ment: suggeriria seguir les directrius del prelat actual: buscar la centralitat de Jesucrist. Crist és sempre actual i no envelleix. Seguint-lo, és més fàcil saber detectar en quins aspectes interessa un canvi, no només en qüestions tècniques, sinó també en maneres d'enfocar la labor apostòlica, sent sempre fidels a l'esperit de sant Josepmaria.

Des de l'experiència d'una dona laica que ha col·laborat en el govern d'una institució de l'Església que és de naturalesa jeràrquica, com entén que pot ser

l'aportació de la dona a l'Església, de manera que sigui present en major mesura en la presa de decisions?

El Papa Francesc, ja en el document programàtic del seu pontificat (*Evangelii Gaudium*) i en altres intervencions, ha insistit en la necessitat d'una presència més incisiva de la dona en l'Església i, en particular, en els llocs on es prenen les decisions.

En l'estil de govern forjat per sant Josepmaria això no és una novetat. Ell era molt conscient de la insubstituïble aportació de la dona en el govern perquè per les seves qualitats innates (el seu "geni femení") és particularment sensible a les persones i és capaç de veure els assumptes i problemes des d'una perspectiva que potser els homes no veuen i que, alhora, és complementària. Això és fonamental

en la missió de l'Església i de l'Opus Dei, els destinataris són precisament persones. Sant Josepmaria veia el govern com un servei a les persones. A això s'afegeix que també era molt conscient de la gran aportació professional amb la qual podien i havien de contribuir els laics, i en particular la dona laica, en el govern.

Això no ha canviat substancialment amb l'erecció de l'Opus Dei com a prelatura personal, ja que el dret de l'Església estableix que els laics, en virtut del baptisme, poden cooperar en l'exercici de la potestat de govern en l'Església, sobretot en àmbits en què per la seva perícia professional poden aportar molt (qüestions econòmiques, jurídiques...). A l'Opus Dei, això es viu segons estableix el seu dret particular. El prelat governa amb dos consells, un d'homes i un altre de dones, majoritàriament laics.

A més, el prelat actual -Mons.

Fernando Ocariz- compta molt amb l'opinió femenina, decisiva a l'hora de prendre decisions concretes, no només les que afecten les activitats amb dones, sinó també a qüestions que afecten homes i dones per igual.

En el llibre queda molt clara la convicció de sant Josepmaria que l'universal i el particular (la biografia d'una persona, la història d'un país, una cultura concreta) són perfectament compatibles. Què aconsellaria per a aquests moments en què les diferències es veuen com a causa de divisió?

Cert, al costat de la globalització hi ha el perill d'una certa mentalitat excessivament local. Aconsellaria una gran amplitud de mires i, als europeus, abandonar l'excessiu complex de superioritat de la nostra cultura, que de vegades pot córrer el risc de mirar per sobre l'espatlla a

altres realitats. És cert que el cristianisme ha impregnat la història d'Europa, però tenim molt a aprendre de la mil·lenària cultura d'Orient, dels valors d'Àfrica, Amèrica, etc.

Es pot i s'ha d'estimar el propi país i, alhora, tenir una gran obertura cap a la resta del món. Els viatges que m'han deixat més petjada potser han estat a l'Àfrica i a l'Orient precisament perquè vaig poder comprovar en la pràctica que l'Opus Dei era universal: una dona d'una tribu de Kenya i una conversa del budisme que viuen l'esperit de l'Opus Dei de la mateixa manera que una senyora de Vic.

El govern en l'Opus Dei té dos trets, com es veu en el llibre: la subsidiarietat (que cada nivell de govern compleixi amb allò que li pertoca i no interfereixi en el que no li correspon) i la col·legialitat

(les decisions no són mai individuals, sinó estudiades i valorades per diverses persones). Podria posar exemples de com és més enriquidor i a la llarga més fecund que una manera de governar aparentment més eficaç o controladora?

Cada un de nosaltres té el seu propi punt de vista i, amb la millor bona voluntat, ens podem enquistar en una opinió, pensar que el nostre és el més encertat. Ajuda molt conèixer altres parers. Si prevalgués habitualment l'opinió d'una sola persona, a la llarga això desembocaria en tirania. Sant Josepmaria aconsellava també com a mesura de prudència que la persona que fa cap en un equip sigui l'última a opinar, per no influenciar en les altres que han d'intervenir.

D'altra banda, en treballar en el govern de l'Opus Dei amb persones

de diferents cultures o mentalitats, cal tenir en compte que, al costat de les diferències evidents, totes tenen la mateixa vocació i tracten de viure el mateix esperit. A més, això suposa una riquesa enorme, no només per l'interès humà, cultural, sinó perquè el coneixement directe dels diferents països ofereix una gran aportació a la tasca de govern.

Com es complementa, en els temes comuns de govern, la mirada dels homes i de les dones? Podria posar exemples?

Tant homes com dones tenen les seves tasques de formació i apostolat específiques, separades unes de les altres; a la vegada, hi ha temes que interessa estudiar en conjunt. Això es fa principalment en plans estratègics, com l'inici de la feina estable en nous països, o en una nova ciutat en països on ja està establerta la Prelatura, etc.

Es podria posar l'exemple de la família -l'Opus Dei ho és- que se sol compondre d'homes i dones.

L'Opus Dei ha complert ja 90 anys. És poc i alhora és molt. Com mantenir-se fidel a l'esperit fundacional i alhora discernir quins canvis requereix cada època?

Amb una gran obertura de ment, sense aferrar-se a punts de vista obsolets i, alhora, fugint d'un afany renovador mancat de ponderació i perspectiva.

En aquest sentit, una mesura de bon govern que he vist viure a sant Josepmaria, passant pel beat Àlvar, Mons. Xavier i l'actual prelat, és que es procuri que en els governs regionals i en l'assessoria central hi hagi, al costat de persones amb més experiència, altres més joves que puguin aportar els punts de vista més propers a la realitat actual. A tall

d'exemple, la directora més jove de l'assessoria central és una nord-americana, que acaba de fer 31 anys.

Diria també que és imprescindible un coneixement profund de l'esperit fundacional, dels escrits de sant Josepmaria i dels seus successors.

Es podria concloure que el nostre Fundador sempre deia que els membres de l'Opus Dei no necessitaven de l'*aggiornamento* ja que estaven immersos en les realitats del món.

Si ara tinguéis 18 anys, què l'atrauria l'Opus Dei?

El mateix que fa 64 anys. Seguir el Senyor en i a través de les realitats del món i procurant atreure altres ànimes a Jesucrist.

No em podia imaginar la meva vida tal com ha estat: he estat molt més feliç del que m'hagués imaginat;

penso que Déu m'ha cuidat com a una filla predilecta.

Quina diria que és l'aportació més gran de l'Opus Dei a l'Església?

El fet que cada membre de l'Opus Dei, cada persona que participa de la seva tasca, tingui afany de ser coherent amb la seva fe, estigui unida a la persona del Romà Pontífex i difongui al seu voltant l'alegria cristiana com van saber fer en el seu moment els primers cristians.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/he-estat-
molt-mes-felic-del-que-m-hagues-
imaginat/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/he-estat-molt-mes-felic-del-que-m-hagues-imaginat/) (12/08/2025)